

Brunner Zsanett Anna

Fahéjas kávé Melankóliával

A vasárnap esték sose a hazaútra valók. Pláne nem akkor, ha a hosszú utazásra az egyedüli társaságot a hallgató, ázott, késői órák jelentik. Mintha a földön hagyott, kíméletlenül és méltatlanul agyontaposott, saras jegyek meg akarnának szólalni, el akarnák mesélni történetüket, csak éppen senki se figyel rájuk. Ilyenkor mindig soron kívülnek, kihagyottnak és teljesen magamra maradtoknak érzem magam. Belém hasít és kétségbe ejt a felismerés, hogy nagyon gyorsan történik minden, és mégse változik semmi. A csendet csak gondolataim léha zakatolása töri meg.

De ma muszáj ezzel együtt élnem – már délelőtt óta készítem magam a szokatlan utazásra és a vele érkező hangulatra. Virággal és aszfaltról felszedett gesztenyékkel tálaltam, próbáltam meghittebbé és barátságosabbá tenni az elkerülhetlent, némán kanalaztam valahova befele. Utam célja a menekülés, el, messze, minél messzebb magamtól – az elmúlt napokban, hetekben olyannyira lehagoltak hűséges görcseim és zsidbasztó fecsegésem a vakarászó lényegtelenről, hogy teljesen kimerültem és elfáradtam, másokból kell merítenem, új helyzetekben kell felismernem és összeraknom a széthulltat, hogy mehessen minden tovább, tovább, a maga jól bevált útján.

Egy régi barátnőmtől, Melankóliától vártam a talán soha be nem következő, nem is nekem szánt csodát. Délután két órára beszélünk meg egy találkozót abba a kedves kis kávézóba, melynek minden szegletét mélységesen untam, kívülről fújtam. Szinte biztos voltam benne, hogy az ottani tejeskávénál van sokkal finomabb és lágyabb, olcsóbb és több, a bögréknél pirosabb és pötytyösebb, a pincéreknél ápoltabb és kedvesebb, de az évek során kialakult szokások beitták magukat kapcsolatunk kopott-foszlott szövetébe, és minden maradt a régiben, mikor már semmi sem volt ugyanaz. Melankólia foggal-körömmel védte azokat a berögződéseket, melyeket kettecskén alakítottunk ki az évek során nagy gonddal és körítéssel. Kapaszkodott a biztonságot nyújtó apró állandóságokba, melyeket széjjel tudott szórni tünékeny hétköznapijaiba – hétköznapijaiba, melyek szétcsúsztak, estek, omlottak körülötte, mint a kártyavár lapjai, nagy porfelhőt hagyva maguk után. De ezt nem tudhatom biztosan, csak sejthetem. Igazából nem is ismerem, magáról sose mesél, rendre csak találgatok olyankor, amikor véletlenül nem figyel és elárulja magát. Szervezetlensége és határozatlansága jóval beszédesebb nála – nehezen tudja az óráit, napjait, életét megtervezni és valamilyen rendszernek alávetni, ezt pedig meg is sínyli barátságunk. Sose lehetek biztos abban, hogy mikor keresem, meg is találok, isten csak a tudója, épp hol van és mit csinál. Magyarázatot már nem is kérek, csak egy időpontot és egy helyet, nem fontos most és azonnal, elég elhelyezni a távolabbi, de azért még tapintható bizonytalanba. De ő csak egyezkedik, hebeg, habog, hallgat, kombinál, tologat, átpakol és kihúz, végül idegesen kibök, mintha már szívná is vissza, de már késő. Ezen nehézségek és döccenők miatt szinte ünnepnapnak számít, mikor végtelenül hosszú némaság

után láthatom sűrű, tömött, mogyoróbarna haját és hasonló árnyalatú szemét, mely sose csillog, csak kong, emiatt sokan első ránézésre enyhén együgyűnek találhatják, de én nagyon jól tudom, hogy nem erről van szó. Valami másról, amit még nem fejtettem meg.

Régebben minden más volt. Akkor bukkant fel, mikor nem is számítottam rá, naponta tűnt elő a semmiből és kopogtatta meg a vállam. Bevallom, néha sok is volt belőle, de azért mindig örültem jelenlétének. Ideális társnak tűnt abban, hogy együtt éljünk át, sodródjunk, rábízuk magunkat a vak véletlenre – bátorságunkért cserébe cukorkát kaptunk, mely rögtön olvad a szájban: a minden teljességében és mélységében átélt örökkévalót a pillanatban. Nem volt szükségünk hosszas beszélgetésekre, önmagunk meghatározására, kimondására és részletezésére – mindent értettünk, cinkos félmosolyok között hallgattunk. Értelmet és élmények sorát csempészte fiatalságom délutánjaiba, melyekről senkinek se meséltem, megtartottam magamnak. Nem volt szükségem arra, hogy önigazolásra számítva továbbadjam az értékest azoknak, akik úgysem értik. Így is elhittem, hogy megtörténtek, semmi és senki nem veheti el tőlem, nem vész el a mutatók vészjóslóan egyhangú kattogása között.

Igen, régen minden más volt, de felnőttünk, és megszűntünk egymás értelmének lenni. Azóta többet vagyok egyedül, több teát iszom, és többet járok le az esti órákban a lépcsőház elé dohányozni, mikor a hamiskásan hunyorgó pályaudvar csak az enyém. Magamban lelem meg a vigaszt, próbálom kitalálni, ki is vagyok nélküle, de folyton és folyton sóváran visszatérek hozzá, még ha csak képzeletemben is. Úgy érzem, már semmi sem tölti ki napjaimat, nem tesz boldoggá az, ami a többi embert meleg elégedettséggel lakatja jól. Mint ha vele együtt nyoma veszett volna személyes kis varázsomnak, mely lüktetett, és érdekessé tett még a saját szememben is – beleolvadtam a szürke falakba, a bolyhos sálakba és a rikító plakátokba. Azóta erős bennem a késztetés, hogy céltalanul járjam az utcákat – talán az elveszett délutánokat várom a sarkon, holott legbelül nagyon jól tudom, csak sose mondom ki hangosan, nehogy valósággá váljon, hogyha meg is lelem őket, akkor se lesz már semmi sem ugyanaz.

Nem is tudom, mi köt hozzá – elvben nekünk nem lenne szabad egymás mellé keverednünk. Volt benne valami, amit csak én vettem észre, elandalított és melegen tartott. Nem tudom, hogy az eddig szelíden megtúrt, megbocsájtó, halvány mosollyal palástolt tulajdonságai rontanak-e rám fülsértő valójukban, ellentmondást nem tűrve, vagy a már csak álomnak tűnő délutánok utáni keserű és hasztalan gyötrődés miatt, de legutóbbi találkozásaink nem töltötték fel örömmel és kellemesen morajló érzésekkel tétova napjaim, csak még zaklatottabb és elégedetlenebb lettem. Kapkod és hamar felfortyan, vadul és gépiesen szórja a fahéjat kávéjába, szinte már rá sem ismerek. Hiába nézem őt mereven, nem látom azt, ami régen annyira magával ragadott. Pontot rak a mondatom végére, de a hangsúlyt máshova teszi. Sose mesél, csak jó időben kérdez, de a választ is csak lesütött szemmel hallgatja, kavargatja azt az átkozott barna lötytyöt. Én pedig csak küzdök, minden alkalom után megfogadom, hogy én ezt többet soha, kikészít és tönkretesz, de már előre tudom, hogy nem kell sok, és megenyhülök, még egy esélyt megér.

Holnap is egy utolsó esély fog várni rám a terített asztalkánál. Ha kérdezi, mit hoztam a bőröndömben, nem fogok rá tudni válaszolni, inkább majd felvázolom a fehér szalvétára a végleteket, hogy otthon érezhessem magam. Ismét rá fogok csodálkozni tükörsima hajára, megértően bólogatok, megteszek minden tőlem telhetőt, csak hogy el ne áruljam, mennyi buktatót és veszedelmet rejt számomra ez az oly könnyednek álcázott játék.

A fák és a sínek összekapaszkodnak, gúnyos keringőt járnak. Az éjjeli lámpák fénye cirógatja, majd gyengéden kaparássza, finoman fojtogatja torkom, megszűnik és rám csukódik a külvilág, csak én és a légzésem, ki-be, ki-be, egyre hangosabban és gyorsabban ebben a vak űrben, sötét zsákban, míg szét nem szakadok – ilyenkor érzem leginkább, hogy élek.

Várlak, csoda, várlak, Melankólia, ahogy megbeszéltük, holnap két órakor.

A Cédrus Művészeti Alapítvány (Budapest) nyílt pályázatot hirdet (elsősorban) szépirodalmi alkotások (versek, elbeszélések, kisregények, drámák, mesék, esszék, tanulmányok, kritikák, interjúk, naplók, vallomások, dokumentum-összeállítások stb.) létrehozására, idegen nyelvből fordítására vagy hozzájuk kapcsolódó kutatómunkára.

A kiemelt művek közzétételét az alapítvány az általa kiadott Napút folyóirat 2016. esztendei évfolyamában vállalja.

A folyóirat arculatához illő, megfelelő esztétikai értéket képviselő, nyomtatásban közzé nem tett eredeti alkotásokat várunk. Bemutató levelet és a pályamunkák esetleges megelőző elektronikus közzétételéről tájékoztatást kérünk. Kérjük, a pályázatban szerepeljen telefonszáma, postai és e-mail-címe.

Az alkotások beadása (elektronikus vagy – ha más mód nincsen – gépelt változatban) 2015. november 1-jéig folyamatos.

A könyvnyi terjedelmű pályamunkákat lehetőségei szerint a Napkút Kiadó gondozza.

Az alapítvány nívódíjat hirdet a legjobb munká(k)ra.

Eredményhirdetés: 2016 eleje.

A pályázathoz jelentkezési lap nem tartozik, nevezési díj nincsen (de segítségként fogadjuk például a Napút féléves előfizetését: a pályázó tájékozódását is szolgálva ekként). Megkötés nélkül bárki pályázhat, aki magyar nyelven alkot, magyarországiak és határon túliak egyaránt. Egy pályázó több munkával is jelentkezhet, akár több műfajban is. Terjedelmi korlát nincs. Szerkesztőink értékelő sorokat csak a mintegy 50-60 kiválasztott mű kapcsán fogalmazznak meg (röviden) az alkotók számára. Információt a www.napkut.hu oldalon találnak még; a végeredmény először ott lesz olvasható. A pályamunkákat személyesen a kiadóban, elektronikus úton (napkut@gmail.com) vagy postán fogadjuk (cím: Budapest, 1043 Tavasz u. 4.). Kéziratokat csak megbeszélte esetekben őrzünk meg.